

Silva armastus võidab sakste vastuseisu

FOTO: ESTONIA TEATER

Boni (Urmas Põldma) avaldab Stasile (Maris Liloson) armastust.

Üks põlvkond on mööda läinud ja **jälle** saab Estonia teatri **laval** näha Imre Kálmáni „Silvat”. Operett on välja tulnud enam-vähem **klassikalisel** moel.

Ruth Alaküla, Andres Laasik
kultuur@epl.ee

Õnnestunud operetilavastuses näeb publik selle žanri toime mehhanismi. Seda ei hoiä käigus mitte armastajad, vaid koomiline tegelane, kes kõik ära vusserdab. Selles mõttes on värske „Silvaga” kõik korras: Urmas Põldma artistlik vägi lükkab krahv Boni Kánciánu rollis lavastust mõnusa hooga edasi, naerutades seejuures vaimukalt publikut. Karakter on väga õigesti paigas, tegemist on heatahtliku logardiga, kes otsib oma eluõnne ega suuda kuidagi õige otsa peale saada. Ja selle rolli tõmbenumbrer „Jah, ilma naisedeta on kurb maailm” oli lauldud sellise särtsu ja karakterisisuga, et polnud aega mõelda, mis noodid kuidas kõlasid. Esitus haaras sedavõrd.

Urmas Põldma seatud lattu kõrge ja loodetavasti ei lähe ta dublandid Mart Sander ja Rene Soom selle alt läbi. Saatuse tahl tel tuli esietendusel seda proovida, nimelt juhtus Bonil laval teise vaatuse lõpus jalatrauma ja kolmanda vaatuse tegi selles rol-

lis Sander, kes viis tüki vapralt lõpuni. Selline ennastohverdav sissehüppamine ei anna veel alust sellest osatäitmisest rääkida, veel vähem Põldmaga võrrelda. Aga plusspunktid ja publiku tänu on ta auga ära teeninud.

Kuigi peategelane, armunud vürstivõsu Edwin ajab laval ainult ühte asja (armununa teadagi mida), pole see roll kergete killast. Siin on vaja nooruslikku siirust ja veetlevust ja selle poolest mõjub esietendusel nähtud Andres Köster ütlema meeldiva üllatusena. Ongi südame- murdja tenor, just õige tämbri ja tundelise sisuga. Tema partnerit, nimategelast Silvat kehastanud Janne Ševtšenko valmistas oma esimese aariaga pettumuse – kuulsas „Heia in den Bergenis” puudus see õige ungari särts, mis Silva naiselikku võlu tõendaks. Ent Ševtšenkot sidus Kösteriga hea lavaline keemia, ja aegamisi ta kehtestas ennast armastajana.

Teise vaatuse duettides hakkas armastus laval täie jõuga elama. Ka opereti jaoks sobimatu vibreeriv hääli jäi tagaplaanile.

Üldse, lavastuse karakterite süsteem oli väga hästi paigas. Maris Lilosoni väikest kasvu Stasi oli just see aadlineidis, kes elust midagi ei tea, aga tahaks teada. Väino Puura Feri toimis laval tõhusalt. Ja kui mõned fraasid ei kõlanudki päris veenvalt ning ühtlaselt ilusa kõlaga vokaalsest sooritusest jäi üht-teist puudu, pidi sellega hädapärast leppima, sest see mängiti koomilise tege- laskuju osaks.

Põlvkonnavahetus teatris

Karakterite galeriis väljendus ka Estonias toimunud põlvkonnavahe- tus. Kunagine Silva Riina Airene toimetab nüüd asjalikult laval vürstinna Angildena ja palju kordi Bonit mänginud Tõnu Kilgas sai sinivereliseks vürst Lippert-Weylersheimiks.

Kesk-Euroopa muusikaline särts tuli esile vahelduva eduga, kuid igal juhul sai publik kogeda Kálmáni muusika ilu. Sellest kasvas välja muinasjutu- maailm, kus lihtrahvast esindav kultuuritöötaja tõuseb võrdseks sakstega, kes aadlihäärberites peremehetsevad. Sai näha armastuse võitu. Kõik see, mida

Operett

Silva

- Autor: Imre Kálmán
- Muusikaline juht ja dirigent: Jüri Alpernt
- Lavastaja ja kunstnik: Mart Sander
- Näitejuht: Helgi Sallo

- Koreograaf: Marina Kessler
- Osades: Janne Ševtšenko, Tõnu Kilgas, Riina Airene, Andres Köster, Maris Liloson, Urmas Põldma, Väino Puura jt
- Esietendus Estonia teatris 16. septembril

operetižanr anda võib, oli põhilises olemas.

Lõpetuseks lavakujundusest. 20. sajandi alguse stiilidega mängimise kohta võib öelda: käib kah! Laval liikumist see ei sega. Aga mingit erilist mõtet, miks lavastaja pidi ise ka lava kujundama, kusagil näha polnud. ○